

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-
 szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 I. EMELET

hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény
 intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi től

Herkópáterek.

Pécs, 1896. július hó 6.

(*) Még alig érik az uborka, a kánikula melege sem igen heviti a kortes torkokat, a holt szezón élénkítésére azonban mégis megjelentek megyénkben a néppárt utazó ügynökei, a kik csakis ebből az újabb foglalkozásukból élve, keresnek magukhoz méltó elbolondított népséget, a kiket szépen diadal-szekerük elé fogva, rajtuk és általuk emelkedni akarnak.

Egy-két facér pap, néhány ügyetlen ügyvéd szegődött a szent (?) ügy uszályhordozójává, mely a Herkópáter vezérlapjuk aegisze alatt akarja a második ezredév kezdetén meghódítani Magyarországot. Egyik sem veszi komolyan, a mit cselekszik, folytonosan csak a hatóságokkal való összekocanásokat keresik, hogy nyilvános népgyűléseiket betiltva, fennen hivalkodhassanak az óh nép előtt: Ime, a hatalom kutyái hogy nyomnak el benneteket, még nem is szabad kedvetekre kipanaszkodnotok magatokat.

Nagyon helyes példa volt a tegnapi Szabad-szent-Királyon lefolyt politikai népgyűlés, a hol a hatóság az által huzott keresztet ezeknek a politikai commis voyageur-öknek a számadásain, hogy nem lépett közbe, engedte kidühöngeni a szónokokat, hadd lássa a nép, hogy nincs

magja, nincs semmi alapja feljajdulásaiknak, csupán egy nagyon picinyke stréberhad felszínre jutásáról van szó, a kik emelkedni akarnak nem létező érdemeik folytán.

Szónokolnak, szervezkednek, röpiratokat bocsátanak világgá, már előre féltik azt a koncot, a mi soha sem volt az övék és nem is lesz, bárhogyan dühöngenek. Bizony nevetséges vásári komédiává törpül ez a mozgalom, és látva a pódiumon a politikába kevert egyházi talárt, minden hipokritaság nélkül szánakozva nézünk arra az erőlködésre, a melyet ezek a modern-szónokok kifejtene. Pedig hiába, a haladó korszellemet ők vissza nem fordíthatják.

Egyet azonban már az eddigiek után is konstatálhatunk, hogy t. i. reánk és becsületes elveinkre a helyzet kedvezőbbre kezd fordulni; mert a józan magyar nép láthatja a szítán keresztül, hogy a politikai papiros-sárkányok, még ha tüzet okádnak is, nem olyan tiszteletreméltó és megbízható alakok, kikre a haza jövőjét, a nép boldogságát bátran lehetne bizni.

Ezek szerint a Herkópáterek szerint minden más pártállású egyén és politikai nagyság egy-egy politikai svindler, sőt a kormánypártiak kisebb svindlerok, mert nyíltan bevallják, hogy a korrupcióval tartanak, hanem a függetlenségiek, ezek

a titkos kormánypártiak, a legnagyobb gonoszok, a kiket ki kell irtani. Persze, helyökbe jó lenne abból az első minőségű chameleonokból, a kik nagy készletben vannak beraktározva a néppárti főműhelyben, a kiknek valamennyinek szüksége van hirnévre, befolyásra, tekintélyre, vagyóra.

Bizony ezek sem jobbak ám a Deákné vásznánál, és hiába faluznak ezek a jó urak, hiába öltöztetik szép ruhába a régóta lomtárba került jelszavakat, legfeljebb néhány kiérdemesült kortest tudnak a csalóka remény hálójába keríteni, a kik jó baksis reményében ökölbe szorított marokkal kiabálnak.

Van azonban ennek a faluzásnak egy másik és komolyan megszivlelendő háttere, t. i. annak a nagy csendőrségi készenlétnek a mozgósítása, a mely tudvalevőleg pénzbe, még pedig igen sok pénzbe fáj.

Hogy szükség van rá, az kétségtelen. Mert ezek a néppárti vezérek állandóan botrányokban utaznak, és nem mindenhol sikerül olyan tapintatosan megakadályozni azokat a keresve keresett botrányokat és hecceket, a mit mágnás és egyházi ficsurok szeretnek rendezni a maguk gyönyörűségére.

Szabad-szent-Királyon sikerült, de hát mibe került ez? A közigazgatási hatóság éjjelt-nappalt egygyé téve, konfe-

A „Pécsi Figyelő” tarcája.

Szerafin.

— SERAFIN MATILDA —

A két unokatestvér némán nézett egymásra. Lidának egykori szépségéből nem maradt meg más, csak halvány piros arca, jóságos édes szemei, amelyek sokat sirtak és réveteg mosolya, a magabamélyedésnek jele.

Roberto ellenben, ki vele egyidős, harminc esztendő volt, férfiszépségének teljében virult. Élénk volt a temperamentuma s fenkült a szelleme.

Bekalandozták kettesben a mult mesgyéit. Valamikor szerették egymást, de Lida ott hagyta s máshoz ment férjhez. Roberto elutazott. S mikor számos évek múltán újból találkozott Lidával: megkorosodott özvegy-asszonyt talált. Kis szünet után szinte félénken kérdezte tőle az asszony:

— És te?

— Én?

— . . . Nem szeretnél másokat?

— Nem — szólt Roberto — s lehajtott a fejét.

Lidát elfogta a szánalom.

— Beszéljessünk róla, vevé föl a fonalat Roberto, mikor észrevette az asszony ellágyulását. — Hogy szenvedhetél annyit?

— Ime Fina, — mondá Lida egyszerűen

A nyitott ajtón bodros, fekete leányfej nézett be. Nagy fekete szemei nyitva maradtak a csodálkozástól s mosolygó, szeszélyes szája megszólalás nélkül is kérdésre állt.

— Gyere csak be, Szerafin! Itt van a nagybátyád, Roberto bácsi.

A leány hevesen megölelte anyját, két-három széles csókot nyomott a nyakára.

— Engem Finának hívnak, Finának.

Azután az illemből vett leckét s tizen-négy éve dacára hátravetette hosszú fekete fűrtjeit, nagybátyjának a nyakába ugrott, össze-vissza csókolta, mint egy gyermek.

Azután hátralépett, megbámulta, mint ahogy egy-egy szobrot szokás s még mindig elpirulva mélyen meghajolt.

— Jó napot, Róbert bácsi! Hogy vagy? Én Fina vagyok.

Fina rögtön elbájozza Róbert bácsit, hisz mindenkit elbájozza, akivel csak érintkezett. Filigrán alakjával, szögletes mozdulataival, elég vékony vállával olyan volt, mint az éretlen gyümölcs. Volt benne valami fanyar kellem. Recsegő, szakgatott hangja bántotta az idegeket, szinte fájdalmas gyönyört okozva. Azután huncutsága oly kedves, jósága oly közvetlen, oly természetes, s maga oly különösen őszinte s maliciózus volt minden ízében, hogy lehetetlen volt meg nem sze-

retni. Anyja még rövid, sok ráncos ruhában járatta, széles matróz-gallérral, a haja meg borzasan röpködött a szőiben, mintha csak örökké gyermeknek akarta volna hagyni az anyja. Fina vad, indulatos, makacs, rosszaságra hajló, de csábító leány volt. És jó óráiban annyira ellágyult, hogy szinte sirt.

Roberto bácsi sokszor meglátogatta Lidi házat, s ezekben a napokban is elment oda. De Fina éppen megharagudott s sokáig megváratta a kis szalonban. Végre azt érezte, hogy két hosszú, meleg kéz fogja be a szemeit.

— Találd el, ki vagyok?

— Az ördöngős Fina.

— Ohó! Altimare Szerafina kisasszony.

Nem találd ki, nem is kapsz csókot ma estére. Tudja-e bátyámuram, hogy ma estére vihar lesz?

— Félek, hogy tudom.

— Nohát majd egészen meg fogod tudni.

S ezzel oda kényszerítette a dívánra. Ő meg meilége csücsült.

— Hol a mama? kérdezte Roberto habozva.

— Ne beszélj róla. Gyűlölöm. Azzal az ürügygyel távozott, hogy a hercegné beteg. Magamra hagyott. Ha nem jöttél volna, meghaltam volna. Add ide a kezedet!

Roberto odaadta.

— Angyal vagy. Akarsz egy csókot?

— Nem, lelkem, mondá Roberto remegve.

rált az ellentüntetők fejeivel, és így sikerült nagy nehezen valami 3000 embert visszatartani, hogy még feléje sem néztek a néppárti népgyűlésnek. Ez pedig sok fuvarba, sok napidijba került, no meg annak a 60 csendőrnek is kijár a napidij és az utiköltség. Ha sokat nem akarunk mondani, a tegnapi hecc kerek 500 frtba került az államkincstárnak, a melyet végelemzésben annak a népnek kell majd megfizetni — adóban, a melyik végighallgatta eme vándorapostolok handabandáit.

Elérkezett az ideje, hogy lealcáztassanak ezek az akarnokok és Herkó páterek; mi pedig elvhu függetlenségi legyünk ébren és virraszszunk, hogy meg ne lepjen bennünket és nyakunkra ne kerüljön ez az összehabart sereg.

Magáról a tegnap lefolyt népgyűlésről tudósításunkat a helyszínén járt kiküldött munkatársunk gyorirászati feljegyzései nyomán a következőkben adjuk:

*

Szabad-szent-Királyon tegnap délután minden különös incidens nélkül folyt le a néppárt szerveskedő gyűlése és hozzá tehetjük mindjárt, — a néppárti korifeusok vérmes reményei ellenére — a legnagyobb fiaszkóval. Pedig hetek óta folyt a nagy nekikészülődés, a néppárt nyomdája nem győzte a sok fölhevítést, plakátot nyomtatni, de hát az intező férfiak nagyon rosszul választották meg a helyet, azok a szentkirályi választó polgárok, kiknek tulnyomó része mai nap is a régi jog alapján van bent a választó névsorban, bajosan fog a néppárt sokszinű zászlaja alá sorakozni, mert először is józan, másodszer is értelmes.

Részünkről, pártunk ügyére nézve, szerencsés eredménynek mondhatjuk ezt a néppárti kirándulást, a nép, a melyik végighallgatta az új párt programját, legalább tudja, hogy politikai szélhámosokkal van dolga és nem vette be a maszlagot, a mit beszédekben és nyomtatványok alakjában akartak bele gyömszölni. A beszédeket át eresztette füle dobján, a kiosztogatott különféle nyomtatványokat pedig még ott a helyszínén széttepte és eldobálta.

Még hetekkel az előtt, mikor a néppárti akció kezdetét vette Sz.-Királyon, egyuttal megindult az ellenmozgalom is és a függetlenségi párt hívei ellentüntetésekre készültek. Nagyon helyesen történt, hogy Polgár Jenő főszolgabíró még idejekorán közbelépett és tapintatos modorával reá birta a kerület polgárainak zömét, hogy mindennemű ellentüntetéstől tartózkodjanak. Érzelmeket kifejezhetik más alkalommal, nevezetesen a legközelebbi vasárnap, midőn maga Kossuth Ferenc fog eljönni a kerületbe és a többi közt ellátogat Szabad szent Királyra is.

Mindazonáltal minden eshetőségre való tekintettel hatvan főtől álló csendőrség vonult föl kevéssel két óra előtt a helyszínére, a község mellett elterülő gyönyörű pássitos helyre, mely régebben eredő lehetett, a mit a helylyel közszel meghagyott lombos fák bizonyítanak. A csendőrök a mohácsi, dárdai, tolnai, siklósi és a többi megyebeli őrsőkről lettek elvonva és Rozsnyay Béla mohácsi csendőrhadnagy parancsnoksága alá helyezve.

Hogy a szentlőrinci kerület 73 községe közül miért vetették szemüket a néppárt férfiai éppen Szent-Királyra, könnyen mérhető, ha visszaemlékezünk a polgári anyakönyvek behozatalára. Tudvalevőleg ebben a községben karhatalommal kellett az anyakönyvi hivatal tábláját kifüggeszteni, tehát úgy vélték a néppárt primipillusai, hogy ebben a quasi martir községben lesz a legjobb megkezdeni akciójukat.

A szent-dienesi esperes már hetek óta működött, hogy a község embereiből és legényeiből valami szerényebb lovas banderiumot hozzon össze; de hát nem akadt vállalkozó, mignem az utolsó napokban kellő napszám fizetése mellett sikerült a jó főtisztelendő urnak nyolc darab legényt nemzeti pántlikás kalapban, nemzeti zászlóval, melynek nyele a csizmaszárban nyugodott, lóra ültetni; pedig hát ha valahol akadna néppárthoz szító ember, úgy Sz. Dienes volna leginkább az a hely.

Az aktus színhelyén fedett emelvény volt elhelyezve, ágy- és asztalterítőkből improvizált drapperiakkal fölékesítve — a párt vezetőség számára. A hatvan főnyi csendőr ezt az alkotmányt vette körül egy-egy lépésnyire állva egymástól arccal a népnek fordulva és várta a történendőket.

Lassan gyülekezett a nép. Beletelt majdnem egy óra, midőn „Éljen a néppárt!” ki

áltásoktól kísérve megérkeztek a fővárosból jött politikai vigécek és fölléptek az emelvényre: ifju Zichy János gróf, Lepényi Miklós martir és Markos Gyula a „Herkópáter“ c. kath. élclap szerkesztője. Környezetükben láttuk: Seifritz István kanonokot Darányi Ferenc pécsi ügyvédet, Gebauer Tivadar sz.-lőrinci kereskedőt, ifj. Rézbánay pécsi fűszerest, Szabó Imre bükkösi, Krecht Ferenc sz.-dienesi, Wagner Adolf szentgáli plébánosokat, Hanuy pécsi püspöki kancellistát, Schmierer Nándor nyugalmazott szentkirályi esperest, Polgár János sumonyi adminisztrátort, dr. Repich pécsi ügyvédjelöltet és még vagy három jogászt és két kékruhás klerikust Pécsről, a kik később torkukat rekedtre kiabálták. Valamivel később érkezett Tóth Gyula szentlőrinci plébános követve valami nyolc kocsin hivatól.

Lehetek ekkor mintegy hatszázan, a kiknek azonban fele asszony és gyermek, a másik fele nagyrészen nem volt választó, vagy ha az is volt, de nem volt néppárti választó, hanem a kíváncsiság vitte el legtöbbször, hadd lássák, mit tudnak a pesti urak.

Miután a gyűlés elnöke, az ifju Zichy gróf, megkapta az óvó figyelmeztetést a tribün közelében tartózkodó főszolgabírótól, a fiatal gróf gyorsan recitálva a következő megnyitót mondotta el:

A nagygyűlést ezennel megnyitom; egyszersmind kérem kell önök beleegyezését arra nézve, hogy az itteni néppárti választók nevében üdvözlő táviratot küldhessünk Zichy Nándor grófhhoz, továbbá az ország másik három részében egybegyülekezett hithű katolikus választóihoz u. m. Vácra, Német-Palánkára és Póstyénbe. (Egy hang: Elmentek már előre!)

Mélyen tisztelt nagygyűlés! A legnagyobb örömmel jöttünk önök körébe, elhoztuk ide a hazában körülhordott zászlónkat, melyet majdnem az egész Magyarországon szeplőtlen, tiszta, ragyogó, fényes mivoltában hurcoltunk körül, melyre fel vannak írva a mi elveink.

A következő szónok urak fogják fejtegetni a nagygyűlés tagjainak a néppárt programját és azt, hogy mi mit akarunk elérni, hogy átérthesse mindenki a célokat, a melyekért küzdünk és hogy ehhez képest

— Akkor téged is gyűlöllek, mert nem akarsz szeretni.

— Bolondokat beszélés, Szerafin, monda s elhuzódott tőle.

— Ha szeretnél, akkor azt mondanád: szép Finám, kedves, aranyos Finám.

— Kedves aranyos Finám.

— Jaj be édes vagy! Megengeded ugye hogy kinozzalak, hogy megcsupáljam a hajadat, hogy eloldjam a nyakkendődet, hogy kiszedjem a kézellőd gombjait? . . . Ugye megengeded!

— De nem mindigre ám!

— Ha boszant, akkor csak azért is te szem. Szeretnélek dühösnek látni, hogy akkor mit csinálnál? Megcsipnél?

— De Finám!

A leány csak kinozta kacér odaadásával. Roberto mosolygott, de Fina látta, hogy össze-összerezzen. A félhomályban kíváncsian odahajolt hozzá, hogy jobban láthassa. Végre belefáradt

— Mondj valami történetet, Roberto bácsi.

— Nem tudok.

— Szomorú vagyok, Roberto bácsi. Valahányszor beáll a szürkület, mindig úgy félek. Nincs itt a mama. Légy te a mama, s mesélj valamit.

Megfogva egyik karját, a maga nyaka köré fűzte, azután pedig didergő madárként Roberto mellére hajtotta fejcskáját.

— No most mesélj valamit.

Csend.

— Mi bajod Roberto bácsi? Oly nehéz a lélekzedet.

— Semmi, Szerafin. Miért nem hozatsz lámpát?

— Nem szükséges. Mondj egy félelmes, szép mesét, mely tele van aranyhaju tündérekkel. Én majd félni fogok, lehunyom szememet s hozzád fogok simulni. . . . A kezed úgy remeg, mintha lázad volna, bácsi.

— Az is van, Fina. Olyan láz bánt, amibe belehal az ember. . . .

— Mama, mama, Roberto bácsi beteg, kiáltott Fina, éppen belépő anya felé.

Roberto halvány volt, mint a halál, csak szeméi ragyogtak, a leánynak arca pedig pirosabb volt a szokottnál.

*

Roberto szívét mély, titkos szerelem gyötörte. Menekülni akart, elutazott. Fina sirt, megölelte, megcsókolta, s kétségbeesett, mint az olyan kislány, akitől elveszik kedvenc játékszerét. Roberto Párisban élt, titkos aggodalmakkal, egy hónapig; belemerült a párisi élet vad árába, mely tulcsigázta és fölemésztte az idegeket. Volt egy sárgahaju szeretője: ragyogó teremtés, nagyszerű szemekkel, vérvörös ajkakkal. De mindentűt csak Finát látta, mert szívébe volt rajzolva a képe; mindentűt csak az ő gyermekes, fejletlen hangját hallotta, s mindig érezte

keskeny kezeckéinek melegét. Minden reggel, minden este Fina felé repült vágyakozása. Azért ment Párisba, hogy szórakozásban elfeledkezzék a szerelemről, s mindjobban belemerült. Egy gyöngye órában nem tarthatta tovább, hazautazott.

Fina megváltozott. Sokkal szebb volt. Alakjának rajza harmonikusabb lett. Bágyadtan mosolygott, eddig ismeretlen kifejezéssel arcán.

— Már vissza? — kérdezte különös hangsúlyozással.

— Tán nem tetszik?

— De igen. Azt gondoltam . . .

Nem ölelte meg, csak kezét nyújtott neki. Azután mereven, hidegen, vizsgálódva tekintett rá. Roberto nyugtalankodni kezdett. Sok, sok ajándékot hozott számára, mohón nyitotta föl a skatulyát, azután végtelen megvetéssel vállalt vont. Gyerekleányoknak való játékok voltak. Haragosan távozott, köszöntésre sem méltatva Robertót.

— Mi lelte Finát? — kérdezte Roberto a leány anyjától.

— Már nem közli velem semmi baját mondá Lidia.

Másnap Fina már föltűzve hordta lobogó fürteit. Kerek nyakára antik csipkét tett. Járása lassu, hullámos. lenge volt, nagybátyjával hosszas kézszorításokat kezdett váltani s anyja háta mögött jelentős pillantásokat váltott vele. Roberto mind nagyobb zavarba

szavazzon mindenki a saját lelkiismerete szerint.

Mélyen tisztelt nagygyűlés! Nem akarom én a magam részéről a mi programunkat fejtegetni, csupán azokat a vádak és rágalmakat akarom megcáfolni, melyeket ránk fognak. Szegény pártunk már születésétől kezdve szünet nélkül rágalmakkal találkozott úgy az országgyűlésen, mint az újságok hasábjain.

Az első rágalom az, hogy mi hazafiatlanok vagyunk. Miben áll ez a mi hazafianságunk, a miről seholy, semmi körülmények közt meg nem győződtek? Az a vád, a melyet illetékesen felénk dobtak, visszapattan azokra, a kik bizonyítani nem képesek.

Vajjon rá lehet-e fogni pártunk vezérére, Zichy Nándor grófra, hogy hazafiatlan? Nem szenvedett-e a 60-as években börtönt alkotmányunkért? Nos hát, a ki hazájáért ilyenre is képes, azt rossz hazafinak tartani nem lehet. Ezt a rágalmat tehát kedves polgártársak, teljes erővel vissza kell utasítani.

A másik rágalom, hogy mi a felekezetek közti békét megzavarjuk és izgatunk a felekezetek közt.

Ha meg lett zavarva a béke, rá tudunk mutatni, hogy ki zavarta azt föl. Ott van a Csáky féle elkeresztelési rendelet... (Le vele! kiáltja Markos Gyula, a mit csak egy-két polgártárs viszonzott. Nyomban elkiáltotta valaki: Éljen Kossuth!)

Részletesen beszél ezután a sérelmekről, a melyeket az életbeléptetett egyházpolitikai törvények ütöttek a katolikus hívők lelkiismeretén.

Mi azt akarjuk — folytatja — hogy Magyarország keresztény állam maradjon és nem azt, hogy elpogányosodjék. Kéz kézbe vetve, küzdjenek tehát önök velünk együtt, a nép boldogításáért.

Azt is bűnül róják még föl, hogy papok és főnemesek állanak pártunk élén. Kérdem én, jó pap-e az olyan, a ki nem áll a nép mellé, mikor lelke elvesztéséről van szó? Nem válhatik szégyenére a főnemes osztálynak sem, hogy a nép élén áll. Bár csak föl-fognak valamennyien a főnemesek, hogy a magyar néppel, a történelem tanúsága szerint, teljesen egybe vannak forrva, hisz a multban együtt véreztek a néppel, együtt harcoltak,

együtt buktak... Ha tehát a magyar főnemesség a mi zászlónk alá áll, úgy csak kötelességét teljesíti.

Kedves polgártársak! Azt mondják, hogy foradalmárok vagyunk. Ki ellen izgatunk mi? Egyszerűen nem tetszenek nekünk bizonyos törvények, a mi talán nem bűn, hiszen mi nem a törvények ellen izgatunk, hanem csupán alkotmányos eszközökkel küzdünk, hogy ezek a törvények megváltoztassanak. Ha meg van engedve, hogy azok, a kik a kiegyezéssel nincsenek megelégedve, ezt hangoztassák, eszméiknek propagandát csináljanak: úgy nekünk is szabad a mi eszméinknek híveket szerezni, azért még korántsem vagyunk forradalmárok.

Beszédét ezután nemsokára befejezte a fiatal gróf, a körülállók siettek vele kezét fogni.

Tóth Gyula szent lőrinci plébános, a ki ugyszólván az egész értekezlet egyetlen jó szónoka volt, a ki átérezni látszott azt, miket mond, a következő rövidre összefoglalt beszédében ismertette az „új rend“-et:

„Nekem jutott azon megtisztelő szerencse, hogy ezen gyűlés alkalmával az ide lelke sugallata által vonzott közönség előtt beszéljek az új rendről. Hogy mi az az új rend? A mult év október óta ismerjük mindannyian.

Azt mondják, hogy mi a törvény ellen izgatunk. Erre nézve csak egy példát hoz föl a rossz szomszédról, ki lassacskán elszantogatta felebarátja földjét. Így vagyunk mi, az állam és az egyház, az állam beleszántott az egyház földjébe és most, midőn ez ellen fölemeljük szavunkat, mégis azt mondják, hogy mi vagyunk a lázadók. Pedig mi a jogos téren állunk, csak az mondjuk: Adjatok vissza a miénket, mi nem vagyunk a lázadók, hanem azok, a kik bennünket jogunkban megháborítottak. Azonban a szeretet tartson vissza bennünket mindenféle kihágástól, és tőrjünk békén a rajtunk esett sérelmeket, miként ezt a püspöki kar körlevele kifejezi, tőrjünk — míg csak a bitófára nem helyeznek bennünket. (Éljen!)

Ne féljünk a szuronyoktól, agyuktól, hisz nincsen hatalom, mely minket arra kényszerítsen, hogy lemondjunk arról, a mi a miénk. Az az apostoli királyi kéz, melyet reávettek azon szerencsétlen törvények szentesítésére, az a felkent kéz legyen az, mely

tud róla semmit. A tizenhatéves leány szívében nincs más, csak az élet heves kíváncsisága, nincs más, mint végtelen hiúság, mely öntudattá kezd válni, nincs más, mint hallatlan kegyetlenség — hallatlan az előtt, ki még nem tapasztalta ki.

A fiatal leány lelke csupa heves, viharos, zsarnoki, kielégíthetetlen fantázia, mely mindentakar s cserébe semmit sem ad.

A leány olvasott regényekben szereléről s tudni akarja, hogy milyen az a valóságban; álmaiban egy lehetetlen szereléről képzelődik s azt akarja, hogy szerelme így szeresse őt. Minden láng, minden lobbanás, minden delirium sokkal kisebb előtte, mint a minőt álmaiban lát. Ha egy ember sir miatta, akkor meg van elégedve, anélkül, hogy rosszelelkű lenne. Kutat, nyomoz, összehasonlít. Ha két tizenhatéves leány összejön, akkor kölcsönösen elbeszélnek egymásnak szerelmeseik örültségeit s nagy megelégedéssel hallgatják. A tizenhatéves leány még nem szeret, nem képes szeretni. Szíve még nem kész, érzékei még nem szunnyadnak. Azt hiszi, hogy szeret, pedig nem szeret. Sir, kétségbeesik, égő fájdalmat érez, de ez mind csak mesterséges holmi, amivel megcsalja önmagát s a többieket. Ugy neveli a szerelmet, mint a rózsát. Ha látja, hogy lankad, elszomorodik. Ha látja, hogy elhal, akkor kétségbeesik, de két nap múlva nem is gondol rá. Ugy beszél a szerelemről, mint

visszavonja az ellenünk, vallásunk legesen-tebb jogai ellen hozott törvényeket. Nem hiszem, hogy volna ezek után valaki, a ki azt merné mondani, hogy mi lásitunk. De ha igen, úgy itt van egy száraz fa, akasszának föl reá legelőször engemet, ugyis es less a sorsa nemsokára a katolikus papoknak.

Szenvedélyesen, mindjobban nekitűs-sedve folytatja beszédét, a mit a mellette álló fiatal gróf alig tudott mérsékelni, a ki Polgár főszolgabíró halk hangon tett megjegyzését továbbította a szónoknak.

Bakonyi fővárosi ügyvéd nem jelent meg, tehát Darányi Ferenc előadása következtetett ezután arról a témáról, hogy mi a jog? mi az az alkotmány? Pulszky Gusztó észjogi előadásai valóságos vigjáték Darányi száraz, vontatott és unalmas előadásához. Pedig netto 33 percig beszélt egy előtte levő papirosomóról. A hallgatóság legnéppártibb része is a közeli fák alá vonult, a hol élelmes polgártársak sörös hordókat ütöttek csapra és 10 krjával vesztegették a jó habzó italt poharankint. A helyt álló asszonynevelés fölnyitotta esernyőjét, mert eközben az ég is elszomorodott és csak akkor bujt ki a nap a felhők közül, midőn Darányi beszéde szerencsésen véget ért. Meg is éljeneztek, hadd higye a szónok, hogy neki szólt.

Legtöbben Lepényi Miklós beszédére voltak kíváncsiak. Göndör fűrtös aszkéta fő, villámló szemekkel, a melyek azonban a bonvivant egyéniséget árulják el. A pózolás-hoz jobban ért, mint a nemzeti színház legelső művésze, és ha nem racsolva ropogtatná a beszédet, miként Fodor Ilona, hát bátran szerződhetni lehetne az intrikus szerepekre.

Maga a beszéd, mely tulajdonképpen önreklám volt, kivonatossan így hangzik:

Igen kedves polgártársak! (Halljuk! Halljuk!) Örömmel üdvözlöm önöket, mint régi ismerőseim. Azon áldásos viszonyt fogva, hogy minden héten találkozunk lapom utján, mi már ugyis régi ismerősök vagyunk és hiszem, hogy a kik még eddig nem ismertek, meg fognak ismerkedni velem, még azok is, a kik csak lélekben vannak itt jelen — szintén lapom utján. Az egész országból naponta temérdek levél érkezik hozzánk, valamennyi az általános elégtelenségről téve

jött, meg volt elégedve a fejleményekkel, a melyek egyrészt bántották is. Micsoda változás esett Szerafinnal? Remegett az örömtől és a félelemtől.

A leány azt a szokást kezdte, hogy mások előtt önzte, maguk közt pedig tegezte, néha pedig esténként titokzatos, jelentős pillantással virágot adott neki.

Mikor magukra maradtak, a leány oly ridegen tartotta magát, hogy Roberto alig mert hozzá szólani. Ez eltartott egy ideig. Azután meg Fina kezdett megzavarodni. Összeráncolt szemöldökkel, kérdőleg, némán nézett nagybátyjára. Egyszeribe meg nagyon udvariatlan lett, és ezt csak néha szelidítette egy-egy mosolylyal. Ha beszélt, figyelmesen hallgatta, azután hirtelen kelletlen mozdulatot tett. Végre egy este, mikor egyedül voltak, mélyen a szemébe nézett s azt kérdezte:

— Igaz-e, Roberto, vagy nem, hogy szerelmes vagy belém?

— Ki mondta ezt? — kérdezte Roberto elbámulva.

— Tudom. Asszony vagyok, mondá, a tizenhat esztendő merészségével.

*

Tudjátok-e, hogy mi egy férfira a tizenhatéves leány szerelme? Olvashattok róla, beszélhetek erről a rózsás ártatlanságról, erről az édes naivságról, a szív első, heves veréseiről, az ifju lélek e megnyilatkozásáról, melylyel az életre készül, de azért még sem

egy ragyogó öltözékről, mint valami fényes fegyverzetéről, hamis szerénységgel, mely rosszabb a büszkeségnél. Képtelen erős elhatározásokra s nagy áldozatokra. Ha fájdalmas próba elé állítják, akkor megijed, visszaretten, gyöngye lesz, ürügyeket keres. A szerelme csak színműve az, amit elmond, a melylyel a szerelem igazi drámájára késztül, mely később okvetlen bekövetkezik.

Fina mindazt megtette, amit most elmondtam. Heves volt köztük a küzdelem, s mindig Fina győzött. Roberto husz évvel idősebb volt nála s ez szomorúsággal töltötte el. Szerette az anyját s ez még nagyobbá tette szerelmét a leány iránt. Fina úgy tette magát, mintha féltékeny lett volna, s ez bolond örömmel töltötte el. De aztán módot keresett arra, hogy Robertet féltékenyenyé tegye s ez aztán roppant fájdalmat okozott neki. Fina az egekig tudta emelni ezt a szerető szívet, és meg is tudta alázni. Mikor egy nap Roberto azzal fenyegette, hogy megöli magát, lázas ijedséggel hallgatta s e percben talán szerette is.

De Roberto nem ölte meg magát.

Fina immár tudta, hogy mi a szerelem. Roberto megunta a dolgot, mindjobban távolodott tőle, nem is akarta látni, nem is válaszolt leveleire. Betegen, magányosan, elapadt fantáziával, kimerült, kifáradt szívvel hagyta el, mint aki végtelenül, hiába szeretett nem egy naiv, kedves tizenhat éves leányt, hanem egy kegyetlen, rettenetes szírent.

bizonyoságot. Mert szegény a nép, a szive is, a bugyilárisa is, a melyre csakugyan el lehet mondani, hogy egyre csökken, mint a heptikás ember vére.

Aszonban mindazon panaszok közt leginkább kiválik, mint nyájból a juhász, hogy a kisgazdák mostani sorsa a legnyomasztóbb, legkétségbeejtőbb; minden teher csak az ő vállait nyomja le a sárga földig. Az a kormányrendszer, mely mai nap felettünk van, a kisgazdákat eddig nem tekintette semminek és mindenkor elhanyagolta. Temérdek törvényt hoztak 30 év óta, de mondják meg nekem, hogy ezek közt melyik az a törvény, mely a kisgazdák javát akarja elérni?

Itt aztán erősen toporzékol a jó szent atya, szemei vérben forognak, kezeivel pedig hatalmasan csapkodja az asztal gyanánt szolgáló karfát.

Komiszabban vagyunk — folytatja — mint a robot-rendszer alatt. Mig ez volt, báránybőr bundája volt, ma jó, ha pamuk köpenyegje van. Ez alatt a rendszer alatt meg volt a népnek, a mire szüksége volt, mig ma alig van meg a kenyér héja, nem hogy kenyere lenne. Ez alatt a rendszer alatt legalább a népnek nem volt más fizetni valója, mint a füst-adója, ma azonban annyi az adó, hogy számon se lehet tartani, a szegény embernek most a feje füstöl.

Beszél ezután az államadóságok nagyságáról, a takarékpénztárak uszorájáról, hogy az egykor 40 frtos részvény ma 32.000 frtot ér, mert ennyit huztak ki a nép zsebjéből; beszél a kisiparos helyzetéről, kiket tönkretett a szabad ipar. Végtelentül örvend, hogy a nép hangulata a néppárthoz vonzza a szükségben szenvedőket, a kiken csakis a nép párt fog igazán segíteni. Menjenek tehát haza, terjesszék a néppárt eszméit, melyeknek célja csakis a nép boldogítása.

Az ifju Zichy gróf megtartotta ezután a zárbeszédet, melyet a piéce resistance követett, egy hangulatkelző, hatásra számított poéma előadása „Talpra fel“ címmel, melyet szenttelen hangon, de annál több álpathsással adott elő Polgár János káplán és adminisztrátor.

A nép szép rendben oszladni kezdett ezután, Lepsényiek ekkor a magukkal hozott két koffer tartalmát, jobbára a „Herkó-páter“ és a „Néplap“ példányait szórva a nép közé, miket, különösen a képeket, mohón kapkodták — az asszonyok és gyermekek.

Egy kisebb csoport, valószínűleg es alkalomra dalárdává avanszírozott földműves részondította a himnuszt, a csendőrök lesse-reltek, a nép pedig a sáros uton igyekezett vissza falujába. Egyik másik csoportban kántorok vezetése alatt a következő alkalmi darabot énekelték a „Nincsen csillag mind jehullott a földre“ dallamára:

Oról szívünk, mert Lepsényi jött hozzánk.
E században ilyent nem nevelt hazánk.

Isten adta, Isten hozta,
Szegények pártfogóját,
Szent hitünknek ingathatlan oszlopát!

Isten hozott magyar néppárt vezére
Az elsanyargatott nép örömére.
Isten adta . . . stb.

Nem magáért, mi érettünk küzd ennyit,
Éltesse az Egek ura Lepsényit!
Isten adta . . . stb.

Ó követi apostolok nyomdokát,
Hallgassa meg szegény s boldog a szavát.
Isten adta . . . stb.

Ó nem téved, mert igazság kimondó,
Éltünk véstengerén bátor jeladó.
Isten adta . . . stb.

Ó megmondja, mire való a néppárt,
Szegény előtt nem volt szive soha zárt.
Isten adta . . . stb.

Örvendj tehát Szent-Király és környéke,
Vele együtt, egész hazánk jó népe,
Isten adta . . . stb.

Tartsa Isten Lepsényit és társait,
Oktathasson minden szegény néppártit.
Isten adta, Isten hozta itt a hívek védőit,
Kik a szegény népnek javát keresik.

Két járőr hátrahagyása után a csendőrség elvonult, a hivatalos emberek pedig a község házára mentek, ott Polgár főszolgabíró megírta a jelentést az alispánhoz, jelezve, hogy csendzavarás nem történt, minden a legszebb rendben folyt le. A jelentéssel aztán két csendőr azonnal utnak indult és még asnap este kézbesítették az alispánnak.

Az a sok tojás, a mit az ellentüntetési rendezői beszereztek, tehát ismét széjjelosztattott; lelkesedésüket pedig eltették a jövő hétre, midőn Kosuth Ferenc érkezik hozzájuk; csak aztán a néppárt emberei is oly szépen viselkedjenek akkor, mint a mi pártunkbeli polgárok.

H i r e k.

Pécs, 1896. július 6

A fűzfási promonád

(Szomorú vigjáték.)

A geográfiai ismeretek szerint vagyont öt földrész, melyek közül minket, az u. n. kaukázai fajt, legjobban érdekel Európa. Ezen — nagyság szerint — negyedik földrész 18 önálló országa között fél országot képez Magyarország. Ez ország több vidékből áll. Egyik része az u. n. Dunántúli dombvidék. E vidéknek egyik megyéje, mely a régi „Kis Tükör“ szerint utóljára vagyont: nemes Baranyavármegye. Ezen megyének székvárosa és idő szerint (Kr. sz. u. 1896.) Pécs szab. kir. városa. Ezen város I.—V. kerületre vagyont fölosztva. Minden kerület több utcából áll. Így az V-ik is. E kerületben méltostatik létezni a — fűzfási promonádnak.

Térjünk a tárgyra. Az V-ik kerületben a Szt. Ágostonról címzett városi plébánia templomának környékéről szól a nóta. E templom előtti tér sok mindenről nevezetes. Így például arról is, hogy régebben nem volt neve. Mikor katonák több száz és ezerszámban tartózkodtak városunkban, az ő kedvükért, hogy minden Jóska, Jancsi, Andris, Feri és Tóni megtalálja otthonjában Mariskáját, Annuskáját, Jucikáját, Órszikáját, és Katicáját, — hogy-hogy nem, a város nemes hatósága kiisogestetett „Ágoston-tér“ című utcai táblákat. A tábla meg volt, de nem volt hozzá ház. Mert minden épület más más utcába volt beosztva s így az Ágoston-tér csak „in effigie“ létezett. Ámde nem azért van a városi torony alatt annyi okos ember, (aki elvégzett 13 iskolát, olyikat kétszer is!), hogy ilyetén csekélységen megakadjon Egyszerűen úgy segíthettek e bajon, hogy az Ágoston téren levő házakat újra megnumerizálták s így csináltak a háztulajdonosok nyakába olyan süzsavart — vagy mondjuk magyarul: khaoszt — hogy ember legyen a talpán, a ki kioskodott hamarosan e putyuriból.

Nos, miután nem kaptam megbízást arra nézvést, hogy én rendezem az adófizetők ügyeit-bajait, hát egyszerűen eszennel rátérek a — fűzfási promonádra.

Ad vocem fűzfás! Tetszik tudni miről van szó? Dehogyan tetszik! A méltóságos, nagyságos, tekintetes, teins, tisztelt és t. c. uraknak és hölgyeknek dunsztjuk sinca róla, hogy mit neveztek és hívják jelenben is

fűzfásnak. Ugy sub rosa megsugom a dolog meséjét; — (csak aztán tovább ne adjuk!)

Tetszik tudni, hogy hol van a Puturluki vízforrás? Biz' ez kérem ott van, a hol — nincs. Ennek csak multja van. Jelenjének és jövőjének befűtült a vízvezeték. Ennek a környéke képezi a fűzfást és vidékét.

Ugyanis — az Ágoston-téri területet jó pár héttel ezelőtt beültette e város tekintetes kupak nélküli tanácsa — fűzfákkal, — ezer egy pardon! piros virágos vadgesztenye fákkal. Hálából e tért Erberth-térnek keresztelték el.

Az alsó-puturluk-utca még híresebb valami. Itt már drágábban adják az utca-körzést. Hirós utca ám ez! Híresebb, mint a Kálvária-utca! Pedig erről még nyit levelet sem irtak Nagyságos Aidinger János kir. tanácsos, polgármester urhoz egy bizonyos ujságban.

— És mégis híresebb! Miért, hogyan s miként — megsugom.

Az Alsó-Puturluk-utcának már a neve sem szép. Egy virilista lakott benne, az is — megszökött onnét.

Közönséges választott biz. tag van e tájékon féltucat szám. Ámde ezeknek kisebb gondjuk is nagyobb annál, hogy sem az A.P.-utcával törődjenek. — Igen ám, de a nép szava Isten szava! A köznép azon hálából, hogy ez utcájukat több évtizeden át flasztorozták a — papiroson, elnevezte ez Hájdinge-utcának.

És most lássuk a medvét! Ezer esztendő kellett ahhoz, mig Pécs sz. kir. város kupak nélküli tanácsa rájött arra, hogy a fűzfási tért befásítsa. És ezer esztendő kell hozzá, hogy a Hájdinge-utca kiközveztessék.

Még nincs vége a mesének. Hol itt a következtetés — kérdi az olvasó. Miért adtam az irka-firkának „szomorú vigjáték“ alcimet? — kérdik sokan. Ugyan, kérem ne legyenek olyan kíváncsiak. Méltostatassanak az Erberth-tér és Hájdinge-utca tájékat megsemlélni s ott aztán oly sok igazat, (?) szépet (?) és jót (?) fognak látni, (?) hallani, (?) szagolni, (?) iszolni (?) és tapintani, (?) hogy egy újabb irka-firkára szánják el magukat, melynek astán — vigszomorújáték léssen az alcime, a melyben Hájdinge János pécsi nagy is ten léssen a főhős.

(Psz.)

Naptrend 1896. július 7-én.

Naptár: kedd, jul. 7. — Róm. kath.: Willibald. — Prot.: Willibald. — Gbrög-kel.: (Junius 25.) Fabronia. — Zsidó: Thamus 26. — Nap kél 8 óra 56 perckor; — nyugszik 7 óra 40 perckor. — Hold kél éjjelután 24 perckor; nyugszik délután 5 óra 10 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 17 Celsius fok meleg, légnomás 749 Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz idő, hőemelkedés, később derülés várható.

— (Csapatsemlé.) Cibulka Hubert lovag, altábornagy, holnap (kedden) Pécsre érkezik, hogy az itteni gyalogezredek felett, mint a 31. gyalogosztály parancsnoka, csapat-semlét tartson.

— (Uj főispáni titkár.) Somogyvármegye főispánja mellé a belügyminiszter Mára Gyula dr. kerkesligeti lakost főispáni titkárral kinevezte.

— (Névmagyarítások.) Kaka János, pécsi illetőségű, nagydobszai lakos vezeték nevét „Gyenis“-re; Kohn Gábor tamási illetőségű, pécsi lakos pedig vezetéknevét Kovácsra magyarosította.

— (Csődbejutott takarékpénztár.) Mint levelezőnk írja, az eszéki kir. törvényszék csődöt nyitott az Eszék-alsóvárosi takarékpénztár és zálogintézet ellen és csőd gondnokul Spitzer Hugó dr. eszéki ügyvédet nevezte ki. A takarékpénztár csődbe-

jutását hosszabb pénzszavar előzte meg, melynek folyamán a takarékpénztár intézői Strossmayer püspök anyagi segítségét is kikérték, de eredménytelenül. A hitelezők ellenben követelősen léptek fel a fizetésképtelen intézetet csődbe kergették. A takarékpénztár épp az idén készült 25 éves jubileumának megünneplésére, mert 1871-ben alakították mindössze 30.000 forint tőkével. A 25 év alatt a takarékpénztár egy krajcsárnyi tartalékot sem gyűjtött. Mérlegeit pedig már néhány év óta veszteséggel zárta le és ezért már a legutóbbi közgyűlésen is általános volt az elégtelenség a részvényesek körében. Az eszékiek attól tartanak, hogy a takarékpénztár csődje kedvezőtlen hatással lesz a többi 3 eszéki-pénztárra és ekként nagyobb kalamitásokat fog előidézni az ottani piacon.

— **(A tűzoltók táncvigalma.)** A szászvári önkéntes tűzoltó egyesület folyó hó 12-én (kedvezőtlen idő esetén folyó hó 26-án) a nagyvendéglő kerti helyiségeiben a bonyhádi önk. tűzoltó zenekar szíves és a dombóvári nemzeti zenekar közreműködésével és tombolával egybekötött, saját pénztára javára táncvigalmat rendez. Belépti díj: Személyjegy 50 kr. családjegy 1 frt 20 kr. Kezdeté délután 4 órakor. Felülfizetések köszönettel fogadottnak.

— **(Hadastyán ünnepély.)** A „Baranyamegyei hadastyán segélyző egyesület” vasárnap az üszöghi erdőben, hazánk 1000 éves, valamint egyesületük 20 éves fennállása emlékére énekekkel, tombola játékkal, nemzetközi világpostával és táncokkal egybekötött nyári ünnepélyt rendezett. Az Isten mégis szereti az agg harcosokat és a körülményekhez képest — tekintve, hogy Medard

napja óta nap nap után esik az eső — elég szép időt küldött. Természetesen, csak úgy özdülött is a nép a kies üszöghi erdőbe, hogy ott az unalmas vassági délutánt kellemesen eltöltse. A dal-egyesület énekelte a szerelemről, az amerikai posta utján szép postás lányok közvetítésével gyorsan leveleztek a szerelmes fiatal párok, majd kigyultak a lampionok és a Zoelnay gyári tűzoltó zenekar zenéje mellett táncra perdtél a fiatalok és táncolt, mignem a hűvös esti szellő hazahivogatta a mulatozókat.

— **(Zászlószentelés.)** A siklói önkéntes tűzoltóegyesület augusztus hó 20-án, Szent István napján, zászlószentelési ünnepélyt tart. A zászlóanyai tisztre Perczel Béni, a kerület országgyűlési képviselőjének nejét nyerte meg az ünnep rendezősége.

— **(Talált gyermek.)** Bene János viszlói bíró a napokban egy 10 évesnek látzó kis leányt talált, ki Horvát Örszéknek vallja magát. Apját nem ismerte, anyja már rég meghalt. A kis leány már két év óta csavargoz az országban és azt mondja, hogy Gyula Jovancán született. Bene János a talált gyermekről jelentést tett a szolgabírósnál; a kis leány, míg illetősége kinyomoztatik, Bene gondozása alatt marad.

— **(Kiderített lopás.)** Még 1894. évi december 2-án történt, hogy Agárdon Deli Mihály gazda istállójából egy szép üszöt, ponyvát, szakkokat és szunyoghálót loptak el. A csendőőrök hosszú nyomozás után most derítették fel a tetteseket Kontz János és Málinger Mihály agárdi lakosok személyében, kik tettüket töredelmesen beismerték.

— **(Nagy lopás.)** Már új év óta folytonosan lopták Beréi Gyula és Mandl

Mór pinczehelyi gabonakereskedők magtárából a gabonát, mire rájöttek a lopásra, már apránként 50 métermássa arpat, 15 mássa kukoricát és 15 métermássa bázát vittek el. A tetteseket a csendőrség most fedezte fel Braunbach Imre, Gyulai Ferenc, Nagy Lajos és Vaczola József pinczehelyi lakosok személyében. Ezeknek orgasdája Horváth György volt, a ki most szintén bajba került.

— **(Ellopott bicikli.)** Immáron nemcsak tyukokat lopnak a pécsi csavargók, de ráfanyalodnak a bicikli-lopásra is. Ezt bizonyítja az a lopási história, mely tegnap délután történt. Egy bányatelepi lakos biciklin jött be a városba és a hová igyekezett, a ház kapuja alatt hagyta abrakot sohasem kérés derék paripáját. A vasparipa azonban a mint a távozó tulajdonos kereste, már nem volt sehol. Bizonyára valami csavargó betévedt a kapu alá és elvitte a derék, szeretetreméltó szeresámot. Hogy biciklizni tanul-e most rajta, vagy pedig vele tanultatja a német szót valamelyik zálogházban, még nem tudni. A rendőrség keresi a biciklitolvajt.

— **(Ellopott harmincöt forint.)** Titokzatos módon tűnt el egy uriembernek szombaton éjjel 35 forintja. Mikor még hazatért este a lakására, ott volt a tárcájában a pénz; de a mint reggel — kialudván be nem zárt ajtó megett az igazak álmát — megnézte a tárcáját, már nem találta ott az összeget. Semmi más, se ruha, se értékesebb tárgy nem tűnt el a szobából és ebből következtethető, hogy nem praktikus tolvaj, ha-

tönkre, csak egy-két embert tüsszítottak a kárhozát és a függöny legördült, és a komédia véget ért.

Távol a nagy világtól, a csalfa emberek csalfább küzdőhelyétől pedig éppen most folyik le egy tragédia utolsó jelenete. Egy nemzet volt ennek szereplője és nézője az egész emberiség; főhősei emberi testek, emberi alakban félistenek, kiket megejtett a hűtelenség, a szőszegés, az ármány és lesújtott villámaival, mint egykor az istenek a lázadókat és részeseivé tette Tantalus sovárgó, epedő vágyainak és a vad Kaukázus lebilincselte rabja kinjainak. Zugva rohannak egymáson el a Marmorának tajtékzó habjai; süvítő szél söpri a sikot, letarolva a mező nyíló virágait, letördelve a lombos fák koronáját, bejárva a kopár sziklák magas ormait, felkavarva a patak csörgedező hullámain. A tavaszi évszak kellemetlen vendége, a dühöngő orkán megjelen, hogy nyiltukban tegye tönkre a természet és ember reményvirágait. Elhatol a kicsiny város házaiba is; besivít azok ajtóin, megrázza fedeleiket és letördelt lombokat, felkavart porszemeket szór reájok. Egy kis fehér ház előtt megtörik hatalma; százados tölgyek állják azt körül, melyek alig inognak meg koronájukkal dühe előtt, nem engedve közeledni őt hozzá, a miért is süvítve tombolja körül a büszke fakirályokat. És benn a kis ház egy félhomályban lévő termében szintén sivatar van: küzdelemben állnak egymással élet és halál.

Magas, mennyezetes ágyon, fehér párnákon fekszik egy alak; őszülő fűrtjei lehullanak büszke ivezettü homlokára, szeméinek egykori fénye most megtörve is alig ragyog, arca üdeségét halálaépadtsággá váltotta fel.

helyett székbe varatott és a magas trónus helyett a tengerben lelte nyugodalmát. E példás büntetés sem állította helyre a csendet, minek eredménye volt azután, hogy a főveséri sorban majd egy, majd más fő talált helyet és ha lesett róla, a porba hullott az állhatatlan fő is. Hogyan remélhetek volna ily zavart állapotok között a bujdosók Konstatinápolyból valamit? Meg kellett elégedniük assal, hogy az új császár biztosítja őket kegyéről és továbbra is megengedje és elrendelje Rodostóban laktokat.

Nem is kerestek ők a padisáhnál segítyt, bár tudták, hogy Topál Ozmán, a legtovább vesérlő nagyvesér elég barátságos hajlamot mutat ügyük iránt és nem a legnagyobb kedvét találja a béke bajaiban. Másfelé kellett tekinteniük, mert Európa más részében is felfordultak az állapotok. Lengyelhon királyának halála után többen versengtek a lengyel koronáért és mindegyik vetélytárs szövetséges hatalmakkal jött a küzdő tere. Stanislaust leginkább a francia udvar segíté, míg az elhalt Ágost fiát a cár és Bécs pártfogolta; Rákóci a franciában bizott legjobban, kikhez ismét elküldé Pápay Jánost követül. De a csalfa remény újból hiu maradt; Stanislaus futva menekült országából és ezzel Lengyelország ügye el volt dőlve és a bujdosók is elveszték bizalmuk utolsó szikráját is.

— Vége! És egy szó siklott ki Rákóci Ferenc ajkain és utána egy mély, egész fájdalmit leverő erővel tolmácsoló sóhajlás és gyászos hir hallatára. És lett tehát eredménye életnek? Fogaságban töltött ifjkor, harcokban megdőlő férfierő és elhagyatva haldokló öregség? Isten, ne vedd el hitemet, ne engedj ajkaimról

nem holmi, a szobával ismeretes jómadár követhette el a lopást, a ki egyedül a meglopott uriember — pénzére pályázott. A rendőrség különben csak privát kérdésre — nem hivatalosan — keresi a becses (vagy kecses?) pénstolvajt.

— **(Összeesett a templom lépcsőjén.)** Tegnap délután a vecsernye alkalmával a belvárosi plébánia-templomnál baleset történt. Egy nyolcvannégy éves öregasszony akart bemenni a templomba s hogy a bejáratnál a legfelső lépcsőre ért, egyszerre megcsusszott és elesett, úgy, hogy több kisebb sérülést szenvedett. A rendőrség azonnal a helyszínén termett és a tehetetlen, szegény sérült asszonyt bérkocsin Árpád-utcai lakására szállította, a hol ápolás alá vették.

— **(Katonai utóállítás.)** Ma délelőtt katonai utóállítás volt a Scholtz féle sörház nagytermében. A katonai és polgári tagokból álló bizottság elé mintegy 50 utóállításra behívott hadköteles jelent meg megyénkből, úgy a szomszéd Tolna, Somogy és Zala vármegyékből; kiknek nagyobb része újabb vizsgálatra utasított, egy kis része pedig a tartalékba helyeztetett.

— **(A saját botjával verték meg.)** Ma délben a petrezselyem utcán, épen a vízeről híres petrezselyem-kut mellett óriási népcsovdület érdeklődése mellett csinos ribilíót rögtönzött két részeg mesterlegény, a kik két arra haladó pellérdi legénybe belekötöttek. A pellérdiek nem hagyták magukat s bár az egyiknek rubáját egészen leszakgatták s mindkettő fejét kövekkel egy pár helyen megvérezték a támadók, mégis övéké lett a győzelem s az egyik támadótól a botját

is elvevén, alaposan elverték azt a saját botjával, míg csak meg nem futott a csata-térről.

— **(Visbefult gyermek.)** Mult hétfőn a tolnai Dunában kis gyermekek fürdtek s közülök Srobbli Vendel 7 éves iskolás gyermek belefutott a visbe. Temetése nagy részvét mellett ment végbe. Ez már a második áldozat Tolnán, s lesz még több is, ha a hatóság szigorúan meg nem tiltja a szabadban felügyelet nélkül a gyermekeknek a fürdést.

— **(Bicskát rántott a rendőrökre.)** Hogy mennyi garabonciát okoznak a geberdusztól benyakalt részek a rendőrségnek, mutatja az az eset, mely tegnap este a pálya-utcában a „Fehér farkas“ című kocsmá előtt történt. Dorn Pál, házi szolga a „Magyar király“ szállodában valahol kelletlenül többet szedett be a palinkából s ilyen állapotban a pálya-utcában járókelőket inzultálni kezdte. Annyira veszedelmessé kezdett válni a fellépése, hogy végre is rendőri segítségért kellett menni s a rendőrök épen a „Fehér farkas“ előtt fogták nyakon a nekivadult embert. Azaz hogy csak akarták nyakon fogni, mert az, mikor meglátta őket, futva menekült, majd szembeszállt velük és bicskát rántva, megtámadta őket. Szerencsére rendőreink higgadtsága meggátolt minden nagyobb veszedelmet s a részeg ember csak hamar a kóterba szállásoltatott, hogy verekedési kedve egy kissé lehüljön.

— **(Ki lesz a barcsi főszolgabíró.)** Somogyvármegye ujonnan szervezendő barcsi szolgabírói járásának tisztviselői

karát jövő havi közgyűlésében választja meg Somogyvármegye törvényhatósága. A választásokra a kombinációk a következők: Az új barcsi járás főbírája F e n y ő s y Ödön jelenlegi járási főbíró, — ennek helyébe H e g y e s s y Kálmán szigetvári szolgabíró; az aljegyzői állásra: K r i e g e r Ödön II. aljegyző, ennek helyében Pete Lajos jelenlegi III. aljegyző, ennek helyére pedig ifj. Maár Gyula jelenlegi miniszteri segédfogalmazó választatnék meg. A negyedik aljegyző Bródszky Lajos Szigetvárra jönne Hegyessy Kálmán helyére. Emlegetik a barcsi főszolgabíróságra B o g y a y Jenőt, úgy az első aljegyzőségre J a k a b Andort. Ez esetben másképp változnak a választás esélyei.

— **(A pécs-ujdombovári vasut.)** A magy. kir. államvasutak igazgatósága értesít bennünket, hogy az Uj-Dombóvár és Pécs között közlekedő, Uj Dombóvárról reggel 3 óra 35 perczkor Pécs felé és Pécsről d. u. 2 óra 44 perczkor Uj-Dombóvár felé induló 1942., illetve 1953. sz. személyszállító vonatok folyó hó 1-től kezdve nemcsak II. és III., hanem I. osztályu utasokat is továbbtanak.

Művészet, irodalom.

○ Tíz kötet Jókai. A millennáris év ünnepségeinek zajában is nagy jelentőségű irodalmi esemény, ha egy kötet jelenik meg Jókaitól. Hát még ha tíz jelenik meg egy-

káromlást elszállni, ne hagyd az ördög martalékává lenni agg szolgádat! Küldj vigasztalást, küldj balszamírt.

S az Ég nem is hagyta el agg szolgáját. Örül állitá oldala mellé számüzetésének hű kísérlőjét, ki már itjuságában gyermeki szeretettel csüggött rajta s ki mint férfi is hűen részt vett egyenlően örömeiben és szenvedéseiben — Mikest; keblébe a vallás megnyugvasát önté és felfegyverzé minden vész és csapás ellen.

Mi is boldogithatta volna más Mikest? A férfikor delére érkezett már; mögötte eseményekben gazdag negyven év, körülötte elhagyatottság, melyet csak egy lény, fejedelme édesített meg, előtte új gondok, új aggodalmak. A mult? Volt-e valami, mit bannia kellett volna? Talán azt, hogy elhagyta családját, hogy nem maradt hazájában láncok között, együtt sóhajtozva az elnyomottakkal? Avagy azt, hogy fejedelmét, ki nyugalmát népeért feláldozta, nem engedte egyedül távozni szegény hazájából, hogy hozzája csatlakozva hűen, igazán követte a számüzetés zord ösvényein, hogy távol tartott magától mindent, mi e szent feláldozásban akadályozná, hogy elutasította magától egy nő szerelmét, kinek karjai között kéj és öröm várt reá s éppen ezért elvesztette annak szerelmét, kihez szívéből vonzódt . . . A jelen? Vajjon mért essék kétségbe a sors zord hatalma miatt; mért remegjen a véstől s csapástól? Hiszen körében lehet azon férfinak mindig, kiért mindenét elhagyta s teljesíté a fogadást, melyet fejedelme nőjének tett? . . . S a jövő? Nem fél tőle, bátran néz szemébe mindenkor, mert nincs vétke, nincs büne, melyért bűnhődnie kellene.

És éppen ezért viselte könnyen a sors csapásait és védte ura lelkét a kétségbeeséstől, mely áldozatkészségeért hála és szeretet lett a nagy férfitól jutalma, oly jutalom, mely a nemes kebel előtt többet ér minden kincsnél, rangnál, fénynél. S e hálát ő meg is érdemlé mert méltóvá tette magát reá, mint senki más. És mégis mi lett mindennek eredménye? . . . Megmutatja a jövő.

X.

AZ UTOLSÓ RÉV.

„Szegény bujdosóknak hogy adsz könnyebbséget, Ha tőlök élvezed még a reménységet.“

Mikes

Elhallgattak a nagy világban. A hatalmak, kik még tegnap zászlót törni készek voltak védettjeik és céljaik mellett, kezét nyujtottak egymásnak, hagyták a kardot tovább is hüvelyében nyugodni, a hadfit csendes tüzhelyén pihenni, a harci mént a síkság rónáin száguldozni. Továbbra is megőrizték a békét s vajmi csekély áron! Csak néhány nemes szív reményét tették,

TÁVIRATOK.

— **Erdélyréssi reformátusok gyűlése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Szász Domonkos püspök hívei a ma délelőtti ülésben határozati javaslatot ajánlottak elfogadásra, melyben a püspök és az igazgatótanács elleni támadásokat élesen visszautasítják és a püspöknek teljes bizalmat szavaznak. A nagyenyedi ref. teológia ügyében javasolják, hogy annak fokozatos megszüntetése az igazgatótanácsra bízandó. Bethlen Gáborra nézve a rosszaló javaslatot, a püspök óhajta értelmében, sajnálattal tudomásul venni határozták. Az ellenzék, köztük Zeyk főispán, Horváth Mihály nyugalmazott főispán, Horváth Gyula, Kovács Albert, Sándor József, Bartha Miklós, Csathó János, Kovács Gyula enyedi polgármester. Réthy Lajos tanfelügyelő, — a püspök személyét kimélték; a nagyenyedi teológia megszüntetése ügyében azonban óvást nyújtottak be a főiskola integritásának megóvása érdekében, valamint az egyházi vagyon megconszokítása és a többség materialis erőszakoskodása ellen. Óvásukat a konventhez, a parlamenthez és a királyhoz intézett felebbezésekbe foglalják és az igazgatótanácstól számadást követelnek.

— **Beszámoló.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Nagy-Kanizsán tegnap tartotta beszámolóját Hévízy János, a ki Ugron Gábor, Pázmándy Dénes, Szalay Károly és Imre, Sima Ferenc orsz. képviselők társaságában jelent volt meg. A beszámoló után Ugron is beszélt és kijelentette, hogy a kötelező polgári házasság nem az igazi liberalizmus kifolyása, a fakultatív lett volna az. Engedelmeskedtek a törvénynek, bár nem mondtak le elveik érvényesítéséről. Megrója ezután a néppárt udvari politikáját.

— **Dinamitmerénylet Krassó-Szörényben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az Oravica mellett levő Majdán községben tegnap éjjel eddig ismeretlen tettesek dinamittal a levegőbe röpítették Nemcsék regáleberlő házának egyik részét. Nemcsék családja életben maradt. A merénylet valószínűleg boszúból történt.

— **Arany valuta Oroszországban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Mint Pétervárról írják, az államtanács tagjainak többsége határozottan az az aranyvaluta mellett foglal állást. A tanácskozásokban most ugyan némi szünet állott be, a végleges megállapodások azonban minden esetre október hó folyamán meg fognak történni. Az orosz bank jelenleg 96.5 millió rubel felett rendelkezik. A pénzügyminiszter tervezete szerint a valuta műveleteinek keresztülvitelére, különösen Franciaországban, esetleg Németországban is nagyobb méretű kölcsönt fognak felvenni.

— **Örmény dolgok.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Magán jelentések szerint, melyek az örmények lakta vidékekről ide érkeztek, az ott elhelyezett török csapatok a császári irodából parancsot kaptak, hogy nyugodtan viseljék ma-

gukat és hasonló utasítás ment a kurd törzsek főnökeihez is. A török csapatok azonban már több mint három hónapja nem kaptak zsoldot és a kurdok sem tudnak fosztogatás nélkül megélni. A vani tartományban történt kihágások erre nézve elég tanulságot szolgáltatnak. Az ottani keresztények tartanak is újabb mészárlásoktól.

— **Magyar nemzeti időszámítás.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Szamosujvárott Szongott Kristóf főgimn. tanár szerkesztésében megjelenő „Armenia“ című magyarnyelvű folyóirat javasolja, hogy Magyarország ezredéves jubileumának alkalmából egy új korszámítás (aera Hungarorum) vehetné kezdetét, mely az általános keresztény időszámítás mellett zárójel között alkalmaztatnék, ünnepélyes okiratoknál; vagy így: Kelt a keresztény időszámításnak 1896. (a magyar nemzet millenniumának első . . . s így tovább) évében.

— **Páris és Budapest.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Humbert Alphonse, a párisi község tanács volt elnöke, ki mint a francia hírlapíró küldöttség vezetője a legutóbbi nemzetközi hírlapíró kongresszus alkalmával itt időzött, az „Eclair“ című párisi lap ma érkezett számában összehasonlítva Budapest és Páris közlekedési viszonyait. Az összehasonlítás teljesen Budapest javára esik, melynek földalatti vasútja és a villamos vonalak teljesen megelégték. A kocsik nagy száma, az észlelt tisztaság, a menetek gyorsasága, valamint azon könnyedség, melylyel a közönség utját minden irányban folytathatja, különösen, hogy a közönségnek nem kell soha várakoznia, Humbert urban rendkívül nagy dicséretre talál. Cikket azzal végzi, hogy e tekintetben Páris messze mögötte marad a magyar fővárosnak.

— **Forrongás Krétában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A krétaiak javára eddig a segélybizottság 100.000 frankot gyűjtött, most azonban újabb felhívást intézett a hazafias közönséghez, melyben kifejti, hogy még nagyon sok pénzre van szükségük s kijelenti egyuttal, hogy az összegekről csak akkor fog elszámolni, ha a forradalmi mozgalom véget ér.

— **Szökevény katonák.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Szemben azon hírekkel, mintha az athéni helyőrség több tisztje Macedoniába szökött volna, hogy ott felkelést szítsanak, — a megejtett vizsgálat alapján konstatálták, hogy mindössze két katona szökéséről van szó, kik azonban semmiféle politikai célokat nem követnek.

szere, a mi legnagyobb élő poétánktól, a kit a Budapestre ösznlő külföldiek nem győznek eléggé ünnepelni! Az elmúlt napok eseményei amellet tanuskodnak, hogy nagy nemzeti ünnepünknek nimbusát Jókai nevének varázsa nagyban emelte és így a ma megjelent tiz kötet Jókai — a mely a költő jubileuma alkalmával sajtó alá rendezett nemzeti diszkiadásnak ötödik sorozata — valóban millennáris irodalmi eseménynek tekinthető az ezredéves ünnepségek sorában. Ez a sorozat, melylyel együtt eddig összesen ötven kötet — tehát éppen a fele — jelent meg a száz kötetre tervezett kiadásnak, Jókai két legnépszerűbb regényét is magában foglalja, az Arany ember és a Fekete gyémántokat. Az újabb sorozat nagy becsét mutatja egyébként az egyes kötetek címeinek pusztá felsorolása: XLI. k. A szerelem bolondjai. XLII. k. Fekete gyémántok. XLIII.—XLIV. k. És mégis mozog a föld. XLV.—XLVI. k. Az aranyember XLVII.—XLVIII. k. Enyém, tied, öv. XLIX. k. Virradóra (Novellák.) L. k. Föld felett és víz alatt. A véres kenyér (kisebb regények). Irodalmi szempontból is rendkívül érdekes az a két új utóhang, a melyet Jókai A szerelem bolondjaihoz és az Arany emberhez irt, az utóbbiról egyebek közt azt irván: „Be kell vallanom, hogy nekem magamnak ez a legkedvesebb regényem.“ Nem szükséges azt hisszük, a magyar olvasóközönségnek e monumentális mű megszerzését ismételtlen figyelmébe ajánlanunk, mindössze arra akarjuk figyelmeztetni a könyvvásárlókat, hogy Jókai Mór műveinek százkötetes nemzeti kiadása rendkívül könnyű feltételek mellett, részletfizetés útján is megszerzhető s hogy a módozatok felől szívesen szolgál tájékoztatással a kiadás rendezésével megbízott Révai Testvérek Irodalmi Intézet Részvény Társaság (Budapest, Váci-utca 1.)

Törvényték.

§ **Megszüntetett gondnokság.** A pécsi kir. törvényték Jung János, személyi lakosra nézve még 1894. évben kimondott gondnoksági határozatot hatályon kívül helyezte, illetve a gondnokság megszűnését kimondván, az alól Jung Jánost felmentette.

§ **Kuszált bünper.** A múlt év március 25-én történt, hogy Toldy Dániel bissei lakos borpincéből egy akó bort, palinkát, borsót, zsirt és üres hordókat elloptak. A csendőrség aztán kinyomozta a tetteseket Szabó András, ifj. Vajda János, Bausz István személyében s csak volt furcsa a dologban, hogy köztük volt a meglopottnak unokája is Toldy János. Az ügy a pécsi kir. törvényték elé kerülván, a végtárgyalás meg is volt ez ügyben, azonban a kir. törvényték ítéletét a pécsi kir. tábla feloldotta s a perben új vizsgálatot rendelt el. Ez az új vizsgálat aztán egész labirinthussá változtatta a bünpert, mert összesen 18 tanut kellett kihallgatni s az ellopott bor, palinka, borsó stb minőségét a tetteseknél találtakkal össze kellett egyeztetni. A mai végtárgyalás csaknem egész napot vett e miatt igénybe. Az ítélőbiróság a tavalyi büntetőtanácsból Lukrits István elnöklété alatt Koszér János és Farkas Sándor bírákból alakult meg; a vádhatóságot Rákosi Imre dr. kir. alügyész képviselte; védő Flóris Engre dr. ügyvéd, jegyzőkönyvvezető Pávik József aljegyző volt. A végtárgyalás csak a délutáni órákban ért véget.

A törvényték a három vádlottat fejenként egy évi börtönre ítélte. Az ítélet ellen vádlottak enyhítésért az ügyész súlyosbításért telebbezték.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Intelligens hajadon fenyves vidékre való utazásra

társnőt

keres. Bővebbet a kiadóhivatal.

9019. sz.
tkv. 1896.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy ifju Némethy József végrehajthatónak, ifju Farkas Józsefné szül. Körösztes Mária végrehajtást szenvedő ellen 126 frt 66 kr. tőkekövetelés s jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a szt.-királyi kir. járásbíróóság területén levő, Szt.-Király község határában fekvő, a szent királyi 426. sz. tjkvben felvett, I. 1—7. sorsz. ingatlanokból és 56. sz. házból B. 3. alatti ifju Farkas Józsefné szül. Körösztes Máriaat illető felerészre 796 frt becsárban, mint kikiáltási árban az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi július hó 25. napján d. e. 10 órákor Szt.-Király községben a jegyzői irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 79 frt 60 krt készpénzben, vagy az 1881. évi nov. hó 1. 3333. sz. a. k. igazságügyminiszteri rend. 8 §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. § értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék telekkönyvi hatóságánál 1896. évi április hó 26-án.

Lukrits István
kir. táblai bíró.

11714. sz.
tkvi 1896.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Schönberger Ádámné végrehajthatónak, Gerner Károly és neje olasz lakosok végrehajtást szenvedők ellen 200 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsváradi kir. járásbíróóság területén levő, Olasz község határában fekvő, az olasz 170. sz. tjkvben felvett I. 132. hrsz. 54 sz. ház, udvartér és kert kisházás bir-

tokra 460 frt becsárban és + 895. hezsz. szántóföldre 22 frt becsárban mint kikiáltási árban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi szeptember hó 17. napján d. e. 10 órákor Olasz község bíró házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 46 frtot és 2 frt 20 krt készpénzben, vagy az 1881. évi nov. hó 1. 3333. sz. a. k. igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881. 60. t. cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék tkvi hatóságánál 1896. évi június hó 13. napján.

Bogyay Pongrácz
kir. törvénzéki bíró.

Hirdetmény.

Ezennel közhírré teszem, hogy a Magy. kir. honvédelmi Minister ur ó Nagyméltóságának folyó évi 36611/II.számú rendelete értelmében a folyó évtől kezdődőleg az összes honvédegyalogsági és lovassági

ujoncok

már október hó 6-án tartoznak bevonulni, ennél fogva a végleszámlálás folytán a honvédségben jutott összes ujoncok (Póttartalékosokat kivéve) minden behívás bevárása nélkül október hó 6-án reggel 8 órákor Pécsett a honvédelaktanyába (Fehérvári utca) jelentkezni tartoznak.

Kelt Pécsett, 1896. július hó 5-án.

Csendes Alajos
rkap. nyilvántartó.

Meghívó.

A pécsi vendéglősök szódavizgyár szövetkezete

1896. július 14-én d. u. 4 órákor

a „VIGADO“ épületében

rendkívüli közgyűlést

tart. melyre az összes vendéglős urak ezennel meghivatnak.

TÁRGYSOROZAT:

1. Kölcsön összeg felvétele.
2. Szódaviz árának meghatározása.
3. A Budapesten tartandó országos kongresszusra kiküldötték költségei fedezése.

Az igazgatóság.

Törleszt. kölcsön földbirtokokra.

Kölcsön a valódi becsérték $\frac{1}{4}$ részéig 20—50 év közti időre készpénzben. Birtokos felmondhat bármikor, pénzintézet nem mondhat fel. Csak ély kamattal tőke is törlesztetik. Lebonnyolítás leg rövid ebb idő alatt.

— Convertálás bélyeg- és illetékmentes. —

Semmi előleges költség.

Minden felvilágosítás díjtalan. Beküldendő csakis: telekkönyvi kivonat és kataszteri birtokiv másolat.

INGATLAN- és JELZÁLOG-FORGALMI-INTEZET,

Budapest, Váci körút 39.

Legnagyobb Ingatlan- és Jelzálog-Forgalmi-Intézet a monarchiában, egyedüli, mely hatóságok és a legtekintélyesebb földbirtokosoktól okmány-szerűleg ajánlva van.

Jelzálogkölcsönöket

földbirtokra $3\frac{1}{2}\%$, házakra $4\frac{1}{2}\%$ másnemű ingatlanokra 5% mellett legmagasabb összegekben ajánlunk. E kölcsönök konvertálásoknál bélyeg és illetékmentességet élveznek. Erdőkihasználások, birtok-parcellázások átvétele. Birtokok szövetkezeteknek hosszú lefizetési tartamra eladatnak.

„Magyar LLOYD“

közgazdasági vállalat.

Budapest, Király-utca 70.